

Summer
KRÁSNI A MŔTVI

EDEN MAGUIRE

 FRAGMENT

Krásni a mŕtvi 3 Summer

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

Krásni a mŕtvi 1 – Jonas
Krásni a mŕtvi 2 – Arizona
Krásni a mŕtvi 4 – Phoenix

Eden Maguire
Krásni a mŕtvi 3 – Summer – e-kniha
Copyright © Fragment 2012

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

3. část

EDEN MAGUIRE

Mojim dvom úžasným dcéram

Kto rozhoduje o tom, čo je normálne a čo nie?

Všetci tu okolo mňa s úľavou vzdychajú, že vraj: „Už šesť mesiacov nikto nezomrel, vďakabohu! Najhoršie je možno za nami.“

Ja na to: „Ani náhodou, len počkajte, ešte sa to ne-skončilo.“

„No fakt nikto ďalší nezomrel. Môžeme zase normálne žiť.“

„Skoč na autobus a odvez sa do školy, dobre? Chod' do práce, načo sa zaoberať minulosťou?“

Fajn, myslím si ja, ale radšej zatvorím svoje dosť cynické ústa a pekne krásne sa usilujem žiť – tak ako ostatní v Ellertone.

Normálnosť je sivá a úzkoprsá, normálnosť je... keď sa človek neodváža ani obzrieť.

V noci sa mi snívajú panoramatické, farebné obrazy.

Uprostred týchto záberov vidím Phoenixa, je plný života. Prichádza ku mne, usmieva sa a vystiera ruku. Chytím ho za ňu a jeho sivomodré oči na mňa žiaria spod tmavej ofiny, hovorí so mnou, vraví, že ma ľúbi. Kladie mi ruku na plece a ja cítim, že je teplá, cítim jej váhu.

Po prebudení som sama. Pokúšajú sa so mnou nadviazať kontakt – Laura, Zoey, Logan a veľa ďalších. „Pozeraj sa do budúcnosti, Darina. Vieš, že máš prečo žiť.“ Myslia tým, že mám sedemnásť, áno, pre Kristove rany, mám sedemnásť a Phoenixa Rohra som poznala

len niekoľko mesiacov. Okej, tak som ho stratila, zabili ho v pouličnej bitke, a bolo to fakt drsné, všetci ma super chápu, ale veď mám pred sebou celý život, no nie? Toto je normálne. Sivé. Všetko to od seba odtískam. Mám radšej svoje pestrofarebné sny.

Phoenix a ja sedíme na skale uprostred potoka Deer Creek. Na čistej vode sa odrážajú strieborné záblesky, nad Amosovým štítom žiari krvavočervené slnko.

Phoenixove pery cítim na svojich, sú plné a mäkké. Prejdem mu prstami zo šije k chrbtici. Má hladkú, rozohriatu, opálenú pokožku, medzi lopatkami, na mieste, kam vnikol nôž, niet ani stopy po anjelskom znaku. Ako by sme boli takto spolu od narodenia.

Po prebudení sa radšej autom odveziem preč z mesta. Je mi zima, je marec a sivé hlasy okolo mňa víťazia.

„Objednala som ti ďalšie sedenia u Kim Reissovej,“ informovala ma Laura, moja mama. „Prosím, Darina, chod' sa s ňou porozprávať. Nepomôže ti, ak budeš city držať v sebe.“

Je mi zima, stiahla som strechu auta a dupem na plyn, žením sa vyše stovkou. Vietor mi bičuje vlasy a pripomína mi tým plieskajúce krídla. Predo mnou sa čierno črtajú hory.

Čo poviem cvokárke Kim v tej ordinácii, vymaľovanej prvosienkovožltou farbou? Je mi zima a trpím. Svojho priateľa, ktorý patrí ku Krásnym mŕtvym, som nevidela

už niekoľko mesiacov. Šestnásť týždňov sa vozím do Foxtonu, každúcky deň, odkedy Arizona vošla do Hartmannovho jazera s naširoko rozprestretými anjelskými krídlami. To bolo ešte vlani na jeseň, kým prišli chmúrne Vianoce a prázdny Nový rok. Vtedy som stála pri tebe, Phoenix, na brehu jazera, a anjelská Arizona stála po pás v čistučkej zelenej vode a potom sa k nej prikradla hmla a vzala si ju. „Chod“, hovorili sme jej. Držal si ma za ruku, tá tvoja bola studená ako ľad.

Foxton, áno, tam ťa nájdem, a nebude to sen. Jedného chladného dňa v hlbokom snehu, keď sa tvoj pán rozhodne, že nastal správny čas, budeš stáť pri vrátach stodoly a budeš ma čakať. Možno už dnes.

Z oboch strán sa strmo dvíhajú čierne bralá a sivá stužka cesty sa prepletá pomedzi ne. Motor zavýja, vietor do mňa doráža.

Dnes. Predstavujem si Phoenixa pri vrátach stodoly, Phoenixa, ktorý sa vrátil zo záhrobia, vrátil sa sem. Zamrznuté komory môjho srdca vzplanú. Som v jeho náručí a tentoraz ho už nepustím.

V ýnimočne som poslúchla Lauru – šla som za Kim Reissovou.

„Myslíte, že som blázon?“ Sedím v jej žltučkej ordinácii a z úst sa mi práve vyvalili tieto slová. „Alebo je to normálne?“

Ešte stále sa každý deň vozievam do Foxtonu a nachádzam to miesto prázdne. Pátram po duchoch. Už máme marec pomaly za sebou a sneh sa topí.

„Povedz mi, ako sa cítiš,“ navrhuje Kim. Číta mi v tvári, usiluje sa zachytiť signály môjho tela.

„Som zlomená.“ Lepšie slovo mi v tejto oáze pokoja nezišlo na um. *Nebudem plakať*. Len čo si to pomyslím, musím siahnúť po papierovej vreckovke. Dokelu, ako to, že tak slabo ovládam vlastné slzy?

„Vysvetli mi, čo to znamená.“

„Nefunkčná. S odpáleným harddiskom.“

Kim si ma znovu starostlivo premeriava. „Jedávaš? Spávaš?“

Krčím plecami.

„Takže nie. A chodíš do školy?“

Ellertonská stredná má stále štyri prázdne lavice, po Jonasovi, po Arizone, po Summer a po Phoenixovi. A všetci sa tvária, akoby tí ľudia nikdy neumreli.

„Hej.“

„Takže znovu nie. Ktoré súčiastky ti prestali fungovať, Darina?“

„Hlava. Nevidím, nepočujem a nepočúvam, zabúdam. To nemôže byť normálne, však?“

„Čo ešte?“

„Tu.“ Udriem sa pästou do hrude. *Hej, srdce, preber sa! Nezabúdaj, že máš biť.* „Nič necítim. Neviem, ako sa mám správať.“

Podáva mi druhú papierovú vreckovku. „Je niečo také, čo sa ti stále dobýja do mysle?“

Phoenix, kde si? Kedy sa ku mne vrátiš, kedy ma už začneš mátať? Je mi jedno, či si skutočný, alebo som si to celé len vybájila. Len ma tu už nenechávaj samu!

Myknem sa. „Od Summerinej smrti prešiel takmer rok,“ odpoviem.

„Summer Madisonová – jedna zo štyroch obetí medzi tínedžermi. Mali ste spolu nejaký mimoriadny vzťah?“

„Nielen ja. Mali ho s ňou všetci, ktorí ju poznali. Nevie, to vysvetliť.“

„V novinách som čítala, že bola hudobníčka.“

„Hrala na gitare. No to... hlavný bol jej hlas. Nič podobné ste asi nikdy nepočuli.“

„Počula som, že mala nahráť platňu.“

Prikyvujem. „Je to fakt čudné. Ak si pustíte YouTube, môžete si jej spev vypočuť. Akoby bola stále tu.“

„Lenže už nikdy nevojde do miestnosti a nepovie ahoj, však? O to ide?“

Zízam na malú úhľadnú jazvičku, ktorá pretína ľavé líce mojej cvokárky. Nechcem ísť tam, kam sa ma Kim usiluje dostať. A zide mi na um: *Odkiaľ má tú jazvu?*

Sedí vystretá a sústredená vo svojom mäkkom kresle, čalúnenom smotanovobiелou kožou.

„Vravela som vám, že som tam bola?“ pýtam sa.

„Kde?“

„V nákupnom centre, v ten deň, keď Summer zomrela. Sedela som v Starbuckse a pila som kávu. Práve vychádzala z obchodu s cédečkami. Uvidela ma, zamávala mi, vykročila ku mne. A vtedy ten strelec spustil paľbu.“

Nedošla ku mne.

Summer Madisonová – jej meno pozná každý. Na YouTube má stále milión klikov, je tam aj video z jedného festivalu, kde vystupovala, keď mala pätnásť rokov.

„Ahoj, Darina,“ povedala by, keby došla do Starbuck-su. „Práve som si dala vytlačiť noty na novú pesničku. Nechceš ísť ku mne a vypočuť si ju?“

Odviezli by sme sa z mesta, do Westry, kde stál jej dom, naprataný gitarami, klávesovými nástrojmi a obrazmi jej matky, čo sa dávno nezmestili do ateliéru: vôňa mokrých olejových farieb a jedla, ktoré jej otec vyvárať na večeru, cibuľka, paradajky, bazalka. Usadila by ma na terasu s výhľadom na hory a zobrala do rúk gitaru. A potom by spievala – ako anjel.

No nestalo sa to. Namiesto toho sa objavil psychopat a zasypal nákupné centrum sprškou guliek. Dívala som sa, ako Summer klesá, s jednou nohou už pripravenou vystúpiť na pohyblivé schody. Kým sa streľba neskončila, vyčkala som tam, kde som bola. Trvalo to možno tridsať sekúnd. Keď som k nej dobehla, ležala horeznačky a na bielu mramorovú podlahu tiekla jej krv.

„Darina, odchádzam do práce.“ Vo dverách mojej izby sa objavila Laura a nespokojne sa zmraštila, pretože zbadala, že som zase na Summerinej internetovej stránke. Dali ju dokopy Hannah Stoltmanová s Parkerom Simon-om a Ezrom Powellom, decká, čo sa na našej strednej najväčšmi vítajú v počítačoch. Založili ju krátko po jej smrti, na jej pamiatku a so súhlasom jej rodičov. Decká na nej počúvajú a hodnotia Summerine veci: *Tie pesničky*